

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Claudii Fleurii Abbatis Historia Ecclesiastica

Ab Anno Christi 1143. Usque Ad Annum 1176

Fleury, Claude

August. Vind. [u.a.], 1762

VD18 90118014

§. 65. S. Anthelmus Episcopus Bellicensis.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-66377](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-66377)

Sacerdotalia tanquam vilis mercenarius peragere cogetur.

Sæcul. XII.
A.C. 1163.

Nam S. Thomas firmissime persuasum sibi habebat, Episcopum, qui personam indignam ordinat, gravissimi peccati fereum facere, etiamsi contingeret, quod ordinatus deinde mores emendaret. Inprimis ei curæ fuit, Bona Ecclesiæ Cantuariensis, sub Antecessoribus vel nimium timidis vel ignavis ab inuasoribus usurpata strenue vindicare, in eos, quorum possessio manifeste contra justitiam pugnabat, acriter invectus, alios in forma judicii persequens. Tanta constantia non nullorum Optimatum iracundiam in se provocavit, quibus, favore Regis Præsulem protegente, dissimulandum erat.

c. 13.

§. LXV.

S. Anthelmus Episcopus Bellicensis.

Inter hæc, in Burgundia vacante Episcopatu Bellicensi cum pars potentior juvenem nobilem elegisset, & eum in possessionem Domus Episcopalis misisset, alii vero quemdam monachum sibi expetiissent, & direxissent in Franciam nuncios ad Alexandrum Papam ibi comorantem, ut electum suum confirmaret, Pontifex his Legatis responsum dare distulit, nullus dubitans, quin etiam ab adversa parte Legati venturi essent. Verum quidam ex illis Canonicis mode-

Vit. ap.
Sur. 26.
Junii.
c. 19.

Ff 4

ratoris

Sæcul. XII.
A.C. 1163

ratoris ingenii, licet numero pauci, cum adversantes partes conciliare cuperent, in medium attulerunt, expedire, ut eligatur tertius, & nominatim Anthelmus Ordinis Cartusienfis, Vir clarissimus. Consensere omnes, lætitiæ professi, atque etiam ille, qui prior electus fuerat, eo libentius, quod Anthelmum sanguinis affinitate contingeret. Quia vero satis intelligebant, neutiquam facilis negotii rem fore, Anthelmum ex sua solitudine protrahere, celeriter Alexandrum Papam adierunt, qui, hoc nuncio lætissimus, gratulatus est Bellicensibus, quod virum eximium sibi deposcerent, quo Pastore felices futuri essent. Legatos igitur, qui prius advenierant, licet ægre, eo tamen adduxit, ut & ipsi consentirent, tumque, datis ad Anthelmum literis, auctoritate Apostolica præcepit, ut Ecclesiæ Bellicensis Episcopale Regimen in se susciperet, Priori vero & monachis magnæ Cartusie, ut nunciis venturis eum traderent, & nolentem vi sacræ obedientiæ compellerent.

c. 17.

Anthelmus a quibusdam certior factus, quid ageretur, jamque nuncios advenisse, qui ipsum ad Papam deducerent, ad latebras confugit. Sed diligentissime conquistus & inventus, ad Fratrum Capitulum repugnans pertrahitur. Illi, exposito Summi Pontificis mandato

mandato, literas quoque exhibent. Sæcul. XII.
A.C. 1163.
Prior suum imperium, Cartusienfes vehe-
mentem exhortationem, Legati suas,
totiusque Ecclesiæ Bellicensis, preces
addunt. At Anthelmus immoto animo
negabat, se unquam a deliciis eremi
& solitudinis avelli posse. Tunc pia
astutia optionem ei faciunt; vel statim
obediret & Episcopatum reciperet, vel
ipse se ad Papam conferret, qui, cognita
ejus constantia, recusanti vim illaturus
non esset. Ille hac spe deceptus viæ se
dedit, sociis gnauiter caventibus, ne
unquam eorum conspectum effugeret.
Ubi ad Curiam Alexandri Papæ pervenit,
honorifice ab omnibus exceptus est,
quem omnes eximiæ virtutis virum no-
verant. Ad Pontificis alloquium deinde
admissus dixit; ideo se venisse, ut uni-
cam gratiam impetraret, ne se videlicet
ad aliquid faciendum compelleret, quod
nec sibi ipsi nec Ecclesiæ, quæ eum pe-
teret, prodesset. Neminem enim se
ipso magis agnoscere, se esse hominem
rudem rebus gerendis ineptum, & in
omnium oculis miserabilem, denique
voto obstrictum, quod nunquam, quoad
viveret, ex sua eremo exiret.

Respondit Papa: *Fili mi, ne credas
te nobis quacunque excusatione imponere
posse, perspecta sunt nobis talenta tua a
Deo accepta; cur animum despondeas?*

Ff 5 *obedien-*

Sæcul. XII. *obediendum tibi est, quod enim scripsi,*
 A.C. 1163. *scripsi. Monachus es, jurasti, quod tibi*
ipsi renunciaturus sis, & Jesum Christum
secuturus. Ergo Jesu Christi obedi-
tiam imitare, & propriam voluntatem

S. Anthelmi *abdica.* Anthelmus his Papæ verbis per-
 Ordinatio. *territus obmutuit. Eum deinde Ponti-*
fex suis manibus & solemni ritu in Festo
Nativitatis S. Virginis, quod hoc anno
millesimo centesimo sexagesimo tertio
in Dominicam incidebat, Episcopum ordi-
navit. Cum postea paucis diebus, ju-
 * Senonibus. *bente Papa, commoraretur *, & Curia*
Romanæ Præsules familiariter Anthelmo
colloquerentur, ipse sæpius S. Scriptu-
ram accommode adducebat; unde dice-
bant: Itane? tu sis homo rudis, igno-
rans & stupidus, qualem te esse finge-
bas? Tum Anthelmus instantissime pe-
tens ut dimitteretur, modicis donis a
Papa acceptis, recessit.

vit. c. I. Anthelmum ex primis stirpibus in
 Sabaudia anno millesimo centesimo septi-
 mo ortum, & a prima ætate jubentibus
 parentibus ad literarum studia admo-
 tum, amici præpositura & thesauri cu-
 stodia Genève & Bellicæ donarunt,
 nempe præcipuis utriusque Ecclesiæ
 Dignitatibus. Unde in sua patria specta-
 tissimus & opulentissimus obsequii causa
 ad se invisentes, magnifice exceptos,
 omni officiorum genere colebat, quod
 magnam amicorum copiam ei concilia-
 vit.

vit. In pauperes quoque munificus vitam
 puram quidem sed curis temporalibus di-
 stractam turbatamque ducebat.

Sæcul. XII.

A.C. 1163.

Ubi ad maturiorem ætatem per-
 venit, sæpe ad viros Religiosos præsertim
 Cartusienſes divertebat, magis eorum
 institutum curioſe explorandi, quam ſe
 ipſum convertendi animo; huic enim
 deſiderio proſpera qua fruëbatur fortuna,
 ac altiora dignitatum culmina conſe-
 quendi ſpes obſtabant. Cum quadam
 die, comitantibus aliquot ſociis juveni-
 bus, ad Monasterium Cartuſienſe *de*
Portis aſcendiſſet, in quo tunc Bernar-
 dus Venerabilis Prioris munus obibat,
 Vir Sanctus, & compluribus aliis ju-
 venibus ipſius eloquentia ac zelo con-
 verſis clarus, Anthelmum noſtrum vehe-
 menter hortari cœpit, ut animum ſerio
 ad ſalutis ſuæ negotium adverteret. Ea-
 dem alii de Sacra familia Patres mone-
 bant. Ille tunc quidem necdum victas
 manus dedit, ſed ſe eorum precibus
 commendans reſeſſit. Cum vero in
 reditu ad inferiorem domum ejuſdem
 Cartuſiæ veniſſet, ad ibidem pernoctan-
 dum proluxa humanitas Fratrum Con-
 verſorum & Procuratoris Boſonis, Pro-
 pinqui ſui, viri mire induſtrii, eum com-
 pulit. Altera die ad ſuperius Monasterium
 remeavit, monachorum cellas luſtravit,
 adeoque hac vitæ ratione eorumque ſer-
 monibus captus eſt, ut ſtatim ad ipſo-
 rum

c. 2.

Sæcul. XII. rum societatem admitti petierit. Illi
A.C. 1163. monere, redeundum ipsi prius esse in-
 domum suam, res omnes componendas,
 tumque conversionis suæ diem præsti-
 tuendam. Verum Anthelmus, *hodie,*
 inquit, *& hac hora apud vos permanere*
ac me convertere statui. Satis opum mihi
est ad debita solvenda, nec amici fideles
desunt, qui omnia exsequantur. Ergo mo-
 nastico habitu indutus magno fervore
 Cartusienſium Regulam amplexus est.

c. 3. Anno probationis necdum expleto,
 ad majus Cartusienſium Monasterium,
 ubi pauciſſimi erant monachi, missus,
 ad orationem, contemplationem, &
 laborem manuum totus incumbebat,
 corpus magno rigore macerabat, in

c. 4. quod singulis diebus flagellis sæviebat,
 dono lacrymarum præditus. Procura-
 toris officio admotus, omnes muneris

c. 5. sui partes, sive Regimen Fratrum Con-
 verſorum, sive pauperum & rerum
 temporalium cura spectaretur, strenue
 implevit, postea ad Prioratum evectus.

Sup. Lib.
LXVI.
 §. 30.

Guido Venerabilis, hoc munere annis
 viginti septem functus, anno millesimo
 centesimo trigesimo sexto ex humanis
 abiit, magno sui relicto desiderio, a suis
 ob excellentiam *Bonus Prior* dictus.
 Porro Guidoni successit Hugo magnæ
 Cartusie Prior numero sextus, qui post-
 quam eam rexisset annis duobus, se se
 munere abdicans, Anthelmum anno mil-
 lesimo

lesimo centesimo trigesimo octavo eligi curavit. Aliquot vero abhinc annis nives in glaciem constrictæ de vertice montis delapsæ, terramque & saxa secum trahentes, complures fratres Cartusenses sub cellarum suarum ruinis oppresserant, ita ut funestus casus majorem Sanctæ Congregationis partem abstulerit. Pauci deinde superstites monachi, Beato Guidone satis functo, Disciplinæ vigorem solverunt. Quare Anthelmus, Prior electus, nihil antiquius habuit, quam Sancti illius Prioris Constitutiones scriptas revocare & stabilire. Nunc lenitate utebatur, nunc severitate, quosdam etiam ferocioris ingenii sibi obstantes ejecit. Cellas quoque destructas reparavit; sicque magnæ Cartusæ Domus ipso Rectore refloruit.

Postquam huic domui annis duodecim præfuit, per electionem Fratrum, ipso petente, Basilio sibi subrogato, ad Cellulæ silentium rediit. Verum haud diu post Bernardus Prior *de Portis* Anthelmum sibi Successorem expetiit, cum crederet, sibi vires ingravescente senio ad illam Domum regendam non amplius sufficere. Itaque Anthelmus Prior *de Portis* constitutus, cum in hac domo multum pecuniæ & magnam frumenti copiam invenisset, ruricolis illius regionis, post annum sterilem indigentibus, largis-

Sæcul. XII.
A.C. 1163.

vit.
S. Steph.
obaz. I.
c. 26.

c. 9.

Sup. Lib.
LXVIII.
p. 31.

c. 13.

Sæcul. XII. largissime quæ opus erant distribuit, ut
 A. C. 1163. jacere semina in annum futurum possent,
 & ipse nihilominus excultis quibusdam
 locis silvestribus monasterii census auxit.

6. 4. Sub illud tempus, nempe circa annum
 millesimum centesimum quinquagesi-
 mum octavum, Guido Comes Segusien-

* De la Fo-
 rêt.

Vid. Severt.
 p. 246.

sis *, civitate Lugdunensi per insidias
 capta & direpta, atrocius furebat in
 Clericos, dicens, Ecclesiam Dominium
 hujus urbis, familiæ suæ ereptum, maxi-
 mam partem usurpasse. In illis igitur

c. 15.

angustiis Heraclius Archiepiscopus &
 virorum Ecclesiasticorum præcipui ad
 Cartusiam *de Portis* confugerunt, quos
 Anthelmus Prior piissimo affectu ex-
 ceptos, donec tempestas detumesceret,
 liberalissime sustentavit. Vix autem
 biennio hujus Domus regimen tenuerat,
 cum denuo ad suam majoris Cartusie
 Cellulam reversus est. Zelo prorsus
 singulari agebatur ad unitatem Ecclesie
 conservandam, nam Anthelmus & qui-
 dam alius Cartusienis Professionis no-
 mine Geofridus sua auctoritate & in-
 dustria totum Ordinem ad amplecten-
 dum partes Alexandri III. & Octavia-
 num Papam rejiciendum permoverunt.

Sup. §. 53.

Talis erat Anthelmus, cum Episcopus
 Bellicæ electus est, quam Sedem
 annis quindecim dignissime
 occupavit.

HISTO.